

ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของ
เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต
Factors affecting the personal financial status of hotel staff in Phuket after
the Coronavirus Disease 2019 (COVID-19) epidemic situation

ชลนัฏฐกรรณ์ อินทพัฒน์
สาขาวิชาการจัดการการเงินและการธนาคาร
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเทศไทย

Chonnathakorn Inthapat
E-mail: 6414101036@rumail.ru.ac.th
Finance and Banking, Business Administration,
Ramkhamhaeng University, Thailand

บทคัดย่อ

การวิจัยศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความคิดเห็นด้านปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน และปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต 3) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล และ 4) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) จากพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมุติฐาน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน และปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต หลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ผลการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยทางพฤติกรรมด้านการออมและการลงทุน ด้านการบริหารหนี้สิน ด้านการบริหารความเสี่ยง และด้านการวางแผนภาษี มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4) ผลการศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงิน

ส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงินด้านการรับรู้ข่าวสาร และด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: สถานะทางการเงินส่วนบุคคล, พฤติกรรมทางการเงิน, ความรู้การวางแผนทางการเงิน

Abstract

This research study aims to 1) Study the level of opinions on financial behavior factors and financial planning knowledge factors. 2) Compare personal factors that affect the personal financial status of hotel staff in Phuket. 3) Study the factors of financial behavior that affect personal financial status. 4) Study the factors of financial planning knowledge that affect personal financial status after the outbreak of Coronavirus Disease 2019 among hotel staff in Phuket. Data were collected using a questionnaire from 400 hotel staff in Phuket. Descriptive statistical values, including frequency, percentage, standard deviation, and hypothesis testing, were then analyzed.

The research results found that 1) Financial behavior factors and financial planning knowledge factors of hotel staff in Phuket after the epidemic situation of Coronavirus Disease 2019 were rated at the highest level overall. 2) The comparison of personal factors affecting personal financial status found that gender, age, education level, average monthly income, and monthly expenses significantly affect personal financial status at the 0.05 level. 3) The results of the study on financial behavior factors that affect personal financial status revealed that behavioral factors related to savings, investment, debt management, risk management, and tax planning significantly influence personal financial status after the outbreak of Coronavirus Disease 2019 among hotel staff in Phuket at the 0.05 level. 4) The results of the study on financial planning knowledge factors affecting personal financial status indicated that factors related to knowledge of financial planning, perception of financial news, and understanding of financial planning significantly influence personal financial status after the outbreak of Coronavirus Disease 2019 among hotel staff in Phuket at the 0.05 level.

Keywords: personal financial status, financial behavior, financial planning knowledge.

บทนำ

ธุรกิจโรงแรม เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องมีการเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวและการบริการต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นอย่างมาก และยังคงส่งผลกระทบโดยตรงต่อเศรษฐกิจอย่างกว้างขวาง

โดยเฉพาะธุรกิจด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต ถือเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ด้านการท่องเที่ยวให้กับประเทศเป็นอันดับ 2 ของประเทศ แต่หลังจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จึงส่งผลให้จังหวัดภูเก็ต ได้รับผลกระทบหนักกว่าจังหวัดท่องเที่ยวอื่น ๆ เนื่องจากพึ่งพารายได้จากนักท่องเที่ยวเป็นหลัก ร้านค้าต่าง ๆ บริเวณหาดป่าตอง กะตะ กะรน ปิดตัวลงไปจำนวนมาก บางร้านก็ประกาศขาย แข่งกิจการ ในขณะที่ธุรกิจโรงแรมหลายแห่งหยุดให้บริการชั่วคราวเนื่องจากขาดนักท่องเที่ยว ซึ่งธุรกิจโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตนั้น พึ่งพารายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นหลัก โดยหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ประเทศมีการล็อกดาวน์นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่สามารถเดินทางมาได้ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อธุรกิจโรงแรม เกิดสภาวะการว่างงานในภาคบริการตงงานจำนวนมาก เนื่องจากการดำเนินชีวิตของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตโดยส่วนใหญ่ ประกอบด้วย การทำงานเพื่อให้มีรายได้เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน การใช้เงินในยามฉุกเฉิน และการมีเงินสำรองเก็บไว้ใช้ในอนาคต ทำให้การปรับตัวและการวางแผนทางการเงินของประชาชน เข้ามามีบทบาทสำคัญในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เนื่องจากทำให้ประชาชนเกิดการหยุดงาน พักงานหรือการว่างงานอย่างกะทันหันส่งผลให้ต้องเผชิญวิกฤตทางการเงิน เนื่องจากไม่สามารถจัดการรายรับได้อย่างเพียงพอ (Althnian, A., 2021)

ด้วยเหตุนี้ ความรู้การวางแผนทางการเงิน จึงมีความสำคัญต่อธุรกิจโรงแรมเป็นอย่างยิ่ง ในด้านการเตรียมความพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ผู้ประกอบการต้องบริหารความเสี่ยงและจัดการภาวะวิกฤตในครั้งนี้ให้ ดังนั้น การบริหารการเงินส่วนบุคคล จึงเป็นทักษะสำคัญในการควบคุมตนเองทางการเงิน และเป็นจุดเริ่มต้นอย่างหนึ่งที่จะทำให้บุคคลได้รับในสิ่งที่ตนหวัง ซึ่งความสามารถและทักษะในการจัดการการเงินจะแตกต่างกันไปตามลักษณะของบุคคล การจัดการทางการเงินส่วนบุคคลเป็นกระบวนการของการได้รับความรู้ความเข้าใจในเงื่อนไขทางการเงินเพื่อสร้างทรัพย์สินในชีวิตประจำวันและในการวางแผนเพื่ออนาคต การบริหารการเงินที่ดีช่วยให้บุคคลบรรลุเป้าหมายในชีวิต ส่งเสริมให้ตระหนักถึงความสำคัญในการใช้จ่ายอย่างถูกต้องสามารถวางแผนการเงินของตนเองและครอบครัวได้อย่างเหมาะสม และสามารถมั่นใจได้ถึง ความมั่นคงทางการเงินในระยะยาว

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต ทั้งนี้ พนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตสามารถนำผลวิจัยที่ได้รับไปใช้ให้เกิดประโยชน์ สร้างความรู้ความเข้าใจ ความตระหนักและดำเนินการวางแผนการเงิน เพื่อป้องกันและรองรับความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจ โรคระบาด ภัยพิบัติต่าง ๆ หรือสถานการณ์ฉุกเฉินอื่นในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นด้านปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน และปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต หลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

4. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

2. ปัจจัยด้านพฤติกรรม มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

3. ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต ผู้ศึกษากำหนดขอบเขตตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน

1.1.2 ปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน ได้แก่ ด้านการออมและการลงทุน ด้านการบริหารหนี้สิน ด้านการบริหารความเสี่ยง ด้านการวางแผนหลังเกษียณ และด้านการวางแผน

1.1.3 ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน ได้แก่ ด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน ด้านสถานะทางเศรษฐกิจ

1.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วย สถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ คือ พนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน

3. ขอบเขตด้านสถานที่

สถานที่ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ โรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

นิยามศัพท์

1. พฤติกรรมทางการเงิน หมายถึง การแสดงออกถึงการกระทำที่มีต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นในลักษณะต่าง ๆ ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ เป็นสิ่งที่ผ่านกระบวนการการเรียนรู้และประสบการณ์ทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตแต่ละบุคคล โดยสิ่งเร้าต่าง ๆ เหล่านั้น อาจมาจากทั้งสิ่งเร้าภายในและภายนอก ประกอบด้วย พฤติกรรมด้านการออมและการลงทุน พฤติกรรมด้านการบริหารหนี้สิน พฤติกรรมด้านการบริหารความเสี่ยง พฤติกรรมด้านการวางแผนหลังเกษียณ และพฤติกรรมการวางแผน

2. ความรู้การวางแผนทางการเงิน หมายถึง กระบวนการกำหนดแนวทางการใช้เงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีทิศทาง ให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินเหมาะสมกับรายได้ที่ได้รับและเพื่อให้เกิดความมั่งคั่งทางเงินในอนาคต ประกอบด้วย ความรู้การวางแผนทางการเงิน ด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และความรู้การวางแผนทางการเงิน ด้านสภาวะทางเศรษฐกิจ

3. สถานะทางการเงินส่วนบุคคล หมายถึง การแสดงถึงการบริหารจัดการการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต โดยการใช้ความรู้ ทักษะ ทักษะ และประสบการณ์ส่วนบุคคล เพื่อให้เกิดพฤติกรรมและการตัดสินใจในการวางแผน ควบคุม และประเมินผลทางการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่ความอิสระและความอยู่ดีมีสุขทางการเงินที่ส่งผลให้บุคคลนั้น มีคุณภาพชีวิตและการดำรงชีพที่ดีทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ภาคธุรกิจเกี่ยวกับโรงแรม บ้านพัก รีสอร์ท และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้สำหรับการส่งเสริมให้ความรู้เรื่องการวางแผนทางการเงินแก่พนักงานโรงแรมให้มีความรู้และเข้าใจมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการปรับตัวด้านการเงินให้เข้ากับสถานการณ์

2. หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน สามารถนำผลการวิเคราะห์ไปใช้ในการพิจารณากำหนดนโยบายให้ความช่วยเหลือแก่พนักงานหรือประชาชนทั่วไป ที่ได้รับผลกระทบจาก สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) หรือสถานการณ์ฉุกเฉินอื่นในอนาคต

หลักการ แนวคิด ทฤษฎี

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการเงิน

ศิรินุช อินละคร (2552) กล่าวว่า การเงินส่วนบุคคล แบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

1. การวางแผนเพื่อการลงทุน การสร้างเงินลงทุนให้ตรงตามเป้าหมายของตนเองที่ได้ตั้งเป้าหมายและภายใต้ระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้

2. การวางแผนด้านประกันภัย เป็นการบริหารความเสี่ยงและป้องกันความเสียหายของชีวิตและทรัพย์สิน

3. การวางแผนเพื่อวัยเกษียณ เป้าหมายเพื่อใช้ชีวิตหลังเกษียณ ที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี

4. การวางแผนเพื่อภาษีการจัดการภาษีให้ถูกต้อง และใช้สิทธิประโยชน์เพื่อสิทธิด้านภาษี

5. การวางแผนส่งต่อความมั่งคั่งและมรดก การส่งต่อทรัพย์สินให้กับครอบครัวหรือทายาทได้ตรงตามความต้องการมากที่สุด

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการเงิน สรุปได้ว่า พฤติกรรมการออมเงินนั้นจะมีความสัมพันธ์กับการเลือกรูปแบบของผลิตภัณฑ์ หรือเครื่องมือทางการเงิน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ประกอบด้วย 1) ด้านการออมและการลงทุน 2) ด้านการบริหารหนี้สิน 3) ด้านการบริหารความเสี่ยง 4) ด้านการวางแผนหลังเกษียณ และ 5) ด้านการวางแผนภาษี โดยผู้วิจัยจึงได้นำปัจจัยพฤติกรรมทางการเงิน มาเป็นตัวแปรที่จะมาช่วยในการปรับปรุงพัฒนาแบบสอบถามในส่วนของพฤติกรรมทางการเงิน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเลือกรูปแบบการออมและการลงทุน

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

ณัฐพล นิรมานพัชรินทร์ (2549) กล่าวว่า การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล หมายถึง การค้นหาทางเลือก เพื่อสนับสนุนกระบวนการในการตัดสินใจล่วงหน้าเกี่ยวกับปริมาณและเวลาของเงินทุน แหล่งของเงินทุน และการจัดสรรเงินทุน ด้วยการกำหนดกิจกรรม วิธีการ เวลา และผู้รับผิดชอบประกอบการจัดการความเสี่ยงต่าง ๆ ทางการเงิน

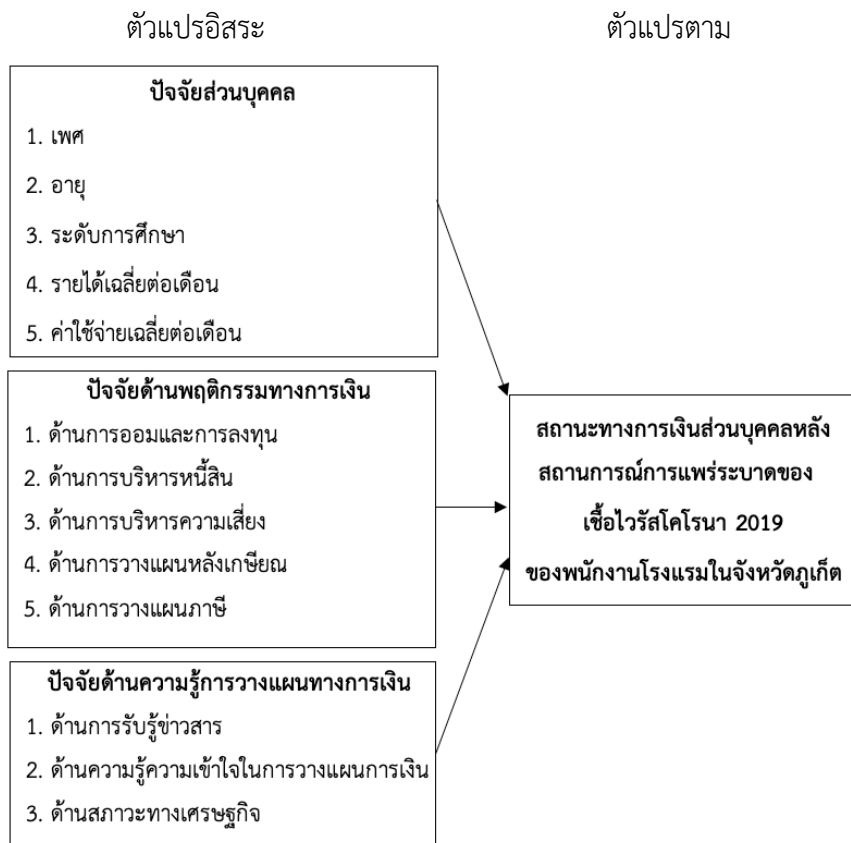
Hallman & Rosenbloom (2000) ได้กล่าวไว้ว่า การวางแผนการเงิน คือการกำหนดเงินรวมที่สอดคล้องกับการเงินของบุคคลและนำไปปฏิบัติ เพื่อให้ไปถึงจุดหมายทางการเงินของแต่ละคน ใจความของสาระสำคัญนี้คือ การกำหนดการวางแผนการเงินให้สอดคล้องกับการเงินของบุคคลและอยู่ในพื้นฐานของเป้าหมายของบุคคลนั้น ๆ ส่วนใหญ่จะใช้เครื่องมือทางการเงินก่อนที่มีความสำเร็จลุล่วงไปถึงเป้าหมายของการเงินทั้งหมด เช่น การซื้อประกันต่าง ๆ เงินปันผลจากหุ้น หรือการลงทุน สิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับการวางแผนการเงินอย่างมาก

กล่าวโดยสรุป ความสำคัญของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลเนื่องจากการเงินส่วนบุคคลเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคล เพื่อให้คนมีการวางแผนการเงินของตนเองและครอบครัวได้อย่างถูกต้อง ส่งเสริมให้คนตระหนักถึงความสำคัญในการใช้จ่ายอย่างถูกต้อง ทุกแง่ ทุกมุมของชีวิต จะก่อให้เกิดบุคคลากรที่มีความรู้ทางด้านการวางแผนการเงิน

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสถานะทางการเงินส่วนบุคคล

Mao, R. (2017) กล่าวว่า สถานะทางการเงินส่วนบุคคล เป็นการบริหารการเงินบุคคลการใช้ความรู้ ทักษะ ทศนคติ และพฤติกรรมทางการเงินของแต่ละบุคคลในการตัดสินใจทางการเงินและเศรษฐกิจรวมทั้งการฝากเงินออมทรัพย์ สินเชื่อ ประกัน การลงทุน และอื่น ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดความสะดวกสบายและมีอิสระในการใช้จ่ายเงินได้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด นอกจากนี้ สถานะทางการเงินส่วนบุคคล ยังสะท้อนให้เห็นในทุกด้านของชีวิต ซึ่งทุกคนจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ การบริหารเงิน และนำไปใช้ประโยชน์เพื่อปรับปรุงความเป็นอยู่ที่ดีทางการเงิน นำไปสู่การพัฒนามาตรฐานการครองชีพที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ พนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณจากสูตรตามวิธีของคอคแอรน (Cochran) กรณีไม่ทราบจำนวนประชากร (Cochran, 1977) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 และยอมให้มีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าไม่เกินร้อยละ 5 ซึ่งสามารถคำนวณได้จากสูตร

$$n = \frac{Z^2}{4e^2}$$

กำหนดให้ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

Z = 1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

e = ระดับค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ กำหนดไว้ไม่เกินร้อยละ 5

แทนค่าในสูตรได้ดังนี้

$$n = \frac{(1.96)^2}{4(0.05)^2}$$

n = 400

และเพื่อป้องกันการสูญเสียของแบบสอบถามเนื่องจากอาจมีคุณสมบัติของแบบสอบถามไม่ครบถ้วน สมบูรณ์จึงทำการเก็บตัวอย่างเพิ่ม แบบสอบถามเป็นตัวอย่างทั้งหมด 400 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ทำการศึกษาวิจัย มีทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 การสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต เป็นลักษณะคำถามปลายปิด (Close-Ended Questionnaires) ที่มีลักษณะเป็นแบบ Check List ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน ประกอบด้วย ด้านการออมและการลงทุน ด้านการบริหารหนี้สิน ด้านการบริหารความเสี่ยง ด้านการวางแผนหลังเกษียณ ด้านการวางแผนภาษี

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน ประกอบด้วย ด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน ด้านสถานะทางเศรษฐกิจ

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

โดยแบบสอบถามส่วนที่ 2 - ส่วนที่ 4 เป็นลักษณะคำถามแบบวิธีลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีเกณฑ์ให้คะแนนตามระดับความสำคัญ 5 ระดับ ดังนี้ (ปิยะ นากสงค์ และคณะ, 2565)

คะแนน	ระดับความสำคัญ
5	สำคัญมากที่สุด
4	สำคัญมาก
3	สำคัญปานกลาง
2	สำคัญน้อย
1	สำคัญน้อยที่สุด

โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินค่า (ปิยะ นากสงค์ และคณะ, 2565) มีรายละเอียด ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับมาก
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับน้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน และสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต โดยนำมาวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistics) เพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ สถิติ t - test ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่ม คือ เพศของกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ค่าความถี่ ร้อยละ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 54.50) อายุระหว่าง 36 - 45 (ร้อยละ 36.30) จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 72.80) รายได้เฉลี่ย 20,001 - 25,000 บาทบาท ต่อเดือน (ร้อยละ 30.30) และมีค่าใช้จ่าย 10,001 - 20,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 63.00) ตามลำดับ

2. ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 1 ปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยด้านพฤติกรรม	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
ด้านการออมและการลงทุน	4.56	0.65	มากที่สุด
ด้านการบริหารหนี้สิน	4.37	0.73	มากที่สุด
ด้านการบริหารความเสี่ยง	4.30	0.73	มากที่สุด
ด้านการวางแผนหลังเกษียณ	4.05	0.82	มาก
ด้านการวางแผนภาษี	4.40	0.75	มากที่สุด
รวม	4.34	0.62	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นต่อปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงิน มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีความเห็นต่อปัจจัยด้านการออมและการลงทุน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.65) รองลงมา คือ ด้านการวางแผนภาษี ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.75) ด้านการบริหารหนี้สิน ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.73) ด้านการ

บริหารความเสี่ยง ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.73) และด้านการวางแผนหลังเกษียณ ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.82) ตามลำดับ

3. ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 2 ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยด้านการวางแผนทางการเงิน	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านการรับรู้ข่าวสาร	4.47	0.72	มากที่สุด
2. ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน	4.36	0.71	มากที่สุด
3. ด้านสถานะทางเศรษฐกิจ	4.25	0.74	มากที่สุด
รวม	4.36	0.67	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการรับรู้ข่าวสาร มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.72) รองลงมาคือ ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.71) และด้านสถานะทางเศรษฐกิจ ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.74) น้อยที่สุด ตามลำดับ

4. ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 3 สถานะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

สถานะทางการเงินส่วนบุคคล	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านวางแผนด้านการเงิน เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงจากสถานการณ์ COVID -19	4.43	0.83	มากที่สุด
2. ท่านบริหารจัดการรายได้และค่าใช้จ่าย เพื่อรับมือกับความท้าทายและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น	4.40	0.80	มากที่สุด
3. ท่านตัดสินใจในการลงทุนน้อยลง แต่นำเงินไปวางแผนการออมที่ได้ผลตอบแทนที่แน่นอนเพิ่มขึ้น	4.36	0.91	มากที่สุด
4. ท่านสำรองเงินและประหยัดค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพื่อให้เพียงพอสำหรับการใช้จ่ายในสถานการณ์ COVID -19	4.45	0.82	มากที่สุด
5. ท่านจัดสรรเงินตามกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันลดลง โดยไม่กระทบต่อคุณภาพชีวิต	4.42	0.81	มากที่สุด
รวม	4.41	0.78	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.41, S.D. = 0.78$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการสำรองเงิน และประหยัดค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพื่อให้เพียงพอสำหรับการใช้จ่ายในสถานการณ์ COVID -19 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.82$) รองลงมาคือ วางแผนด้านการเงิน เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงจากสถานการณ์ COVID -19 ($\bar{X} = 4.43, S.D. = 0.83$) จัดสรรเงินตามกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันลดลง โดยไม่กระทบต่อคุณภาพชีวิต ($\bar{X} = 4.42, S.D. = 0.81$) บริหารจัดการรายได้และค่าใช้จ่าย เพื่อรับมือกับความท้าทายและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 4.40, S.D. = 0.80$) และตัดสินใจในการลงทุนน้อยลง แต่นำเงินไปวางแผนการออมที่ได้ผลตอบแทนที่แน่นอนเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.36, S.D. = 0.91$) น้อยที่สุดตามลำดับ

5. ผลการทดสอบสมมติฐาน

5.1 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยส่วนบุคคล	p-value	สถานะทางการเงินส่วนบุคคล
เพศ	0.028*	ยอมรับสมมติฐาน
อายุ	0.013*	ยอมรับสมมติฐาน
ระดับการศึกษา	0.002*	ยอมรับสมมติฐาน
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน
ค่าใช้จ่ายต่อเดือน	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 สรุปผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถอธิบายได้ว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2 ผลการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล หลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 5 ผลการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลัง สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยด้านพฤติกรรม	p-value	สถานะทางการเงินส่วนบุคคล
1. ด้านการออมและการลงทุน	0.001*	ยอมรับสมมติฐาน
2. ด้านการบริหารหนี้สิน	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน
3. ด้านการบริหารความเสี่ยง	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน
4. ด้านการวางแผนหลังเกษียณ	0.642	ปฏิเสธสมมติฐาน
5. ด้านการวางแผนภาษี	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 แสดงสรุปผลการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยทางพฤติกรรมด้านการออมและการลงทุน ด้านการบริหารหนี้สิน ด้านการบริหารความเสี่ยง และด้านการวางแผนภาษี มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3 ผลการศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 6 ผลการศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลัง สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน	p-value	สถานะทางการเงินส่วนบุคคล
1. ด้านการรับรู้ข่าวสาร	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน
2. ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน	0.000*	ยอมรับสมมติฐาน
3. ด้านสภาวะทางเศรษฐกิจ	0.332	ปฏิเสธสมมติฐาน

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 แสดงสรุปผลการศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงินด้านการรับรู้ข่าวสาร และด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการศึกษา

1. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

จากผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถอธิบายได้ว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ เนื่องจาก ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต ที่มีความแตกต่างกันด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายต่อเดือน มีอิทธิพลทำให้บุคคลมีสถานะทางการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกันไป จึงสะท้อนให้เห็นถึงการปรับตัวด้านการเงินในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) จากผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนภรณ์ ตีธนกิจชัยกุล (2563) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในสถานการณ์ COVID-19 ผลการศึกษาพบว่า เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ ส่งผลกระทบทางการเงินจากสถานการณ์ COVID-19 และ มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในสถานการณ์ COVID-19

2. ผลการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

จากผลการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเงินที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยทางพฤติกรรมด้านการออมและการลงทุน ด้านการบริหารหนี้สิน ด้านการบริหารความเสี่ยง และด้านการวางแผนภาษี มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ เนื่องจาก พฤติกรรมการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต มีการบันทึกไว้สม่ำเสมอ การปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับเปรียบเทียบกับรายได้ที่แท้จริง เพื่อปรับแผนทางการเงินของตนเองให้เข้ากับสถานการณ์ของแต่ละบุคคลได้ทันเวลา ตลอดจนเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเงินของตนเอง ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดของ สุขใจ น้ำมุด (2551) กล่าวว่า พฤติกรรมการวางแผนทางการเงินที่ดี คือ การที่นักลงทุนต้องมีความเข้าใจด้านเศรษฐกิจ สังคม และเครื่องมือในการบริหาร เป็นกระบวนการการบริหารการเงินเพื่อนำมาใช้ในการบริหารจากการวางแผนที่ถูกต้องและสมเหตุสมผล

3. ผลการศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต

จากผลการศึกษาปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถ

อธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านความรู้การวางแผนทางการเงินด้านการรับรู้ข่าวสาร และด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ เนื่องจาก สถานะทางการเงินส่วนบุคคล แสดงถึงการบริหารจัดการการเงินของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต โดยการใช้ความรู้ ทักษะ ทักษะ และประสบการณ์ส่วนบุคคล เพื่อให้เกิดพฤติกรรมและการตัดสินใจในการวางแผน ควบคุม และประเมินผลทางการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่ความอิสระและความอยู่ดีมีสุขทางการเงิน ที่ส่งผลให้พนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตนั้น มีคุณภาพชีวิตและการดำรงชีพที่ดีทั้งในปัจจุบันและอนาคต สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนภรณ์ ดิชนกิจชัยกุล (2563) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในสถานการณ์ COVID-19 ผลการศึกษาพบว่า ความรู้ความเข้าใจเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และสภาวะทางเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่อ การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในสถานการณ์ COVID-19

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรปัจจัยด้านอื่น ๆ เพิ่มเติมที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต การประมาณรายได้ค่าใช้จ่าย การจัดทำบัญชีครัวเรือน เพื่อจะได้นำมาแก้ไขและปรับปรุงสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

2. ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้เป็นเพียงกลุ่มประชากรของพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต เท่านั้น ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควรเลือกกลุ่มประชากรที่แตกต่างจากเดิม หรือเพิ่มขนาดกลุ่มประชากรหรือขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากเดิม ในระดับภาคหรือระดับประเทศเพื่อให้ได้รับข้อมูลที่มีความหลากหลาย

3. การเลือกใช้เทคนิคการวิจัย อาจจะเลือกเครื่องมือการวิจัยจากแบบสอบถามเป็นการสัมภาษณ์ สังเกตการณ์ หรือทดสอบ หรือนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยวิธีการอื่น เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้นและเลือกใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแตกต่างจากแบบเดิม ซึ่งจากเดิมเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เป็นแบบปากต่อปาก หรือแบบเจาะจง เพื่อให้ได้ผลที่มีความเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ณัฐพล นิรมานพัชรินทร์. (2549). พื้นฐานการวางแผนทางการเงินสำหรับ SMEs ตอน 1 Fundamental Financial Planning for SMEs. สืบค้นเมื่อ 2 พฤษภาคม 2566. จาก http://www.businesssthai.co.th/bt/content.hp?data=410161_Smart%2520SMEs.

ธนภรณ์ ดิชนกิจชัยกุล. (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในสถานการณ์ COVID-19. สาขาวิชาการจัดการการเงินและการธนาคาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ปิยะ นากสงค์ และคณะ. (2565). การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS. กรุงเทพฯ: ไรไวว่า. (หน้า 81-115).
- ศิรินุช อินละคร. (2552). การเงินบุคคล. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- สุขใจ น้ำผุด. (2545). กลยุทธ์การบริหารการเงินบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Althnian, A. (2021). Design of a Rule-based Personal Finance Management System based on Financial Well-being. International Journal of Advanced Computer Science and Applications. 12(1), 182-187.
- Cochran, W.G. (1977) Sampling Techniques. 3rd Edition, John Wiley & Sons, New York.
- Hallman, G. V., & Rosenbloom, J. S. (2000). Personal Finance Planning. (6th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Mao, R. (2017). A handbook for personal financial management. Business Bachelor's Thesis. Laurea University of Applied Sciences, Vantaa Finland.